

Морето в мен

Мило Дневниче,

Това, което ще ти разкажа днес ще бъде по-различно от обикновеното. Ще ти разкажа историята на ранното си детство! За времето, в което морето беше моят дом.

Прекарах по-голямата част от детството си при баба. Лятото имаше много по-различно значение за мен, отколкото за другите деца. Беше поредното местене. Родителите ми работеха постоянно или пътуваха извън страната, следователно ме пращаха при баба в село Бояна, близо до Варна. Първите два пъти беше вълнуващо да посетя различно място от родния ми град, но след това цветовете на това, което трябваше да наричам „дом“ започнаха да се размиват. Не можех да преценя къде се чувствах повече вкъщи, тъй като нямаш времето да го осъзная. Тъкмо свиквах с обстановката, с хората и отново трябваше да се местя.

Ежедневието ми протичаше по един и същ начин – прекарвах по-голямата част от дните в стаята си, тъй като не бях от разговорчивите деца или прекарвах време с баба. Често пиехме чай на балкона, а тя винаги се хвалеше колко билки е успяла да набере през деня. Благодарение на нея научих всички имена на тези растения, които преди ми изглеждаха напълно еднакви. Обожавахме да правим сладко от кайсии, набрани от прекрасната ни градина.

Местенето от град в град разрушаваше и малките корени, които бях пуснала за кратното време, прекарано в единия. Два различни свята с напълно различни хора и места, а аз не попадах в нито един. След първите три години местене твърдо реших да се установя за по-дълго в Бояна. Разбрах, че трябва да построя живота си отначало, тъй като до сега не се бях справяла много добре с тази задача. Тогава срещнах момчето, което превърна Бояна в мой дом. Помогна ми да се приобщя към група младежи и да опозная малото селце. Всеки ден се отбивахме на кея или се разхождахме по плажната ивица.

Един ден видяхме Нея. Остаряла, потънала в мръсотия, изпочупена, но някак вълнуваща, привличаща – Атина, носеща полъха на морето, затънала в пясък, вероятно изоставена от години. Това беше малка рибарска лодка, чийто собственик беше починал и нямаше кой да се грижи за нея. Решихме да я постегнем малко, като накрая стана идеална.

Прекарвахме безсънни нощи до морето. Дните ми минаваха под жаркото слънце и парещия пясък. Без да се усетя се прираствих към морето и променливите му настроения, някак си приличахме. Бях с него в най-хубавите му моменти – спокойно, синьо, топло, чисто. Но искрено приемах и лошите му дни с буриите, с водораслите, с неспокойните вълни. Приемах го философски както възходите и паденията в любовта, спънките и премеждията, но и страстите в живота. А солената вода тъй пламенно и пламенно напукваше меките ми устни... Искаше ми се да остана там завинаги. Детските

ми бузки винаги бяха с температура от лъчите на слънцето, а баба измисляше какви ли не лекове и мехлеми, за да облекчи болката.

Бяхме толкова невинни. Деца, познаващи единствено селото, морето и старата Атина. Помня смеха и глъчката от щастие. Изградих най-красивите си мигове, за които някога съм могла да мечтая. Бяхме по-безгрижни от всякога. Не познавахме болката, омразата, предателството или разочарованието – все присъщи чувства на градските хора.

Последният ми спомен от това селце беше осемнадесетият ми рожден ден – споменът преди истинския преврат в живота ми. Налагаше се отново да се преместя, този път в София, тъй като бях приета в университет там. Светът, към който се бях приспособила толкова трудно, чезнеше между пръстите ми като частички пясък.

Лутах се измежду прашните улици на Люлин, опитвайки се да разгадая битийните тайни и човешката природа. Какво ли бе подготвил животът за мен?! Странна миризма придойде от близкия прозорец. Никога не съм била привърженик на готвенето, но този мирис ми се стори познат. Спрях за момент и тогава се досетих. Сладко от кайсии. Вероятно нечия баба го приготвяше за внуците си. Колко жалко, че не беше моята... Липсата ѝ съдра сърцето ми за миг.

Замислих се колко много ни дава животът, а каква малка част успяваме истински да сграбчим с пълни шепи. Нима детската мечта на малчуган да стане космонавт е просто прищявка от незнание?! Не! В природата ни е заложено да търсим, да се вглеждаме в непознатото и да откриваме нови хоризонти. Но може би никога няма да разберем същността на самото ни съществуване, тъй като не всеки от нас е способен на дързостта да се докосне до най-огромните дълбини на океана, който крие повече тайни от сърцето на жена.

Кой знае?! Може би някога морето ще отмие болката по света. Ще донесе чисто начало. Ще измие тъгата и бедността, а лошотията ще се изгуби в дълбините на кристалната вода.

С това приключвам историята си за днес, скъпо дневниче! Заваля. Но не от онзи селски, топъл, летен дъжд, чезнещ в сините вълни, а от онзи – градският. Дъждът, който пада капка по капка върху лицата на хората, а те се отвръщават, дори страхуват от него. Този, който се слива с тъмнината и замърсява още повече вече калните улици, по които винаги има стъпки от неспирни минавачи, гонещи графика си, все бързащи за някъде. А любовта в детството, в хората, в песните, сладката болка от напуканите устни от солта, останаха някъде на кея, в ухабената от времето лодка на брега...